

A világháborúk sakktáblái

Tózsza István¹

Összefoglalás

„Nem tudom – mondta Einstein a nukleáris fegyverek veszélyére utalva –, hogy a harmadik világháborút milyen fegyverekkel fogják vívni, de a negyediket kőbaltákkal.” Sajnos, ma már megválaszolhatjuk kérdését; Európa nézőpontjából a harmadik világháborút biológiai fegyverrel (vándorló embertömegekkel és vírussal) kezdték el megvívni 2015-ben és 2020-ban, majd – akár az atomháború irányába is eszkalálódó – igazi háború robbant ki Közép-Európa és az európai kontinens nagyobbik részét jelentő Kelet-Európa határán. A harmadik világháború már elkezdődött anélkül, hogy észrevettük volna – 2001. szeptember 11-én New Yorkban,² ahogy az egész világra kiterjedő első és második nagy háború eszkalációjának indítómotorját is Amerikában gyújtották be: Washingtonban³ és Pearl Harbor-ban⁴ – maguk a békeszerető amerikaiak. E meglepő kijelentés melletti érvelés, és Magyarország túlélési esélyének a latolgatása e tanulmány célja.

*Az amerikai gazdaság „biológiai fegyvere” a német gazdaság ellen 2015-ben.
Migránsok vonulása a Nyugat-Balkáni útvonalon – Szlovéniában – az Európai Unió belseje felé.
Forrás: <http://www.origo.hu/gazdasag/20151027-migracio-es-klimavaltozas-konferencia-klimamigransok.html>*

¹ Neumann János Egyetem, egyetemi tanár, az MNB Tudásközpont Gazdaságföldrajzi és Településmarketing Központ munkatársa

² Arab terroristák négy utasszállító gépet eltérítettek, és kettőt belevezettek a World Trade Center felhőkarcoló ikertornyaiba, teljesen megsemmisítve azokat, egyet a Pentagon épületébe – öt híján összesen 3000 ember halálát okozva. A fehér Házra szánt negyedik gépet az utasok visszafoglalták ugyan, de a lezuhanást nem tudták elkerülni vele.

³ 1917. januárban a német külügyminiszter Mexikónak írt táviratát a brit titkosszolgálat dekódolta és továbbította az USA fővárosába, mint *casus belli*-t (háborúra való okot).

⁴ 1941. december 7-én a Hawaii-szigeteken állomásozó amerikai flottára támadtak a japánok. A hatalmas japán flottának sikerült „észrevétlenül” keresztülhajóznia a fél Csendes-óceánon, miközben a két ország viszonya már évek óta feszült volt. A közel 2500 halálos áldozatot követelő rombolás felkorbácsolta a békeszerető, demokratikus amerikai közvéleményt a japánok és a velük szövetséges németek ellen.

Cui prodest?

Kinek használ? Kinek az érdeke? Ezt, a politikusok által használt gyakori kérdést kell feltenni a geostratégiaival⁵ foglalkozó elemzések, eszmefuttatások során. A világtörténelem egyik leg-sikeresebb, másfélezer esztendőn át fennálló állama, a Római Birodalom politikusai, amikor egy-egy gazdasági, háborús konfliktust akartak elemezni, mindig a *Cui prodest* (Kinek az érdeke) kérdést tették fel, hogy a folyamatot megértsék, és állást tudjanak foglalni az ügyben. Kinek az érdekében áll egy-egy háború eszkalálása, hogy az világméretű legyen, s most ne az összeesküvés elméletek krémjére a „pénzügyi háttérhatalomra,” vagy a túlnépesedést felszámolni akaró „világ elite” gondoljunk. Inkább arra, hogy az előző világháborúból kinek mekkora gazdasági haszna származott; miért volt szükségszerű az előző két világháború, s miért szükségszerű a harmadik világháború kirobbanása; azaz miért kellett, miért kell, hogy bekövetkezzen a kiváltó ok? A tanulmány természetesen csak a Szerző saját véleményét tükrözi.

Az európai erőközpontok

Európa, jóllehet a legkisebb kontinens, mégis a XVI. - XX. század között messze a legerősebb gazdasága volt, amelyik gyarmatosította és kirabolta a többi kontinenst. Az emberi civilizáció a mai Iránban, vagyis Perzsiában, a Tigris és az Eufrátesz vidékén született (Mezopotámiában), több ezer évvel az európai előtt, de Egyiptom, India, Kína is hatalmas, civilizált és fejlett birodalmaknak adott otthont, még mielőtt Európa a világ színpadjára lépett volna. Miért törhetett Európa az élre? Ennek oka részben a földrajzban keresendő: a legkisebb kontinens partvidékét, félszigeteket, beltengereket, öblöket tesz tagolttá, és magas hegységek, folyók, völgyek szabdalják fel a belső területeit. Ráadásul kontinentális az éghajlata: télen hideg van, nyáron meleg van. Az ember pedig az állandóságot keresi: s ha nem kapta meg Európában a kellemesen egyenletes, meleg mezopotámiai, egyiptomi, indiai vagy dél-kínai éghajlatot, kénytelen volt feltalálni a ruhakészítést, a fűtést, a télnek-nyárnak ellenálló házakat. Ha nem volt kedvező Európa talaja a földművelésre, mint a Nílus völgyében, vagy a Tigrisnél, az Indusnál, a Jangcénél, akkor az európai kénytelen volt feltalálni a vas-eszközöket és egyéb innovatív eljárásokat a talaj műveléséhez. A sok mesterség társadalmi munkamegosztáshoz vezetett, vagyis a tímár, meg a kovács nem csak magának, másnak is készített eszközöket. Így volt ez Babilonban, Egyiptomban, Indiában és Kínában is, de ott, a hatalmas, földrajzilag homogén régiókban uralkodó istenkirályok begyűjtötték a felesleget. A szétagolt kis Európában sohasem voltak istenkirályok, fáraók, rádzsák és inkák. Sohasem tudtak kialakulni egy nyelvet beszélő nagy birodalmak. Itt magas hegyláncok, széles folyók, tágas és hosszú öblök választották el egymástól a népeket, a nemzeteket. A megtermelt felesleget nem gyűjtötte be az istenkirály; a mesterek piacra hordták az árut, ahol elcserélték, eladták. Európában elsőként alakult ki a piacra való termelés, a piacgazdaság, a polgárosodás és az ipari forradalom. Ezért tudták a viszonylag kis európai nemzetek, mint a portugál, a spanyol, vagy a holland, az angol és a francia gyarmatosítani az egész világot.

Ha Európa történelmét tekintjük, időről időre olyan hatalmi központok kiépülését követhetjük nyomon, amelyek gazdasági, katonai értelemben expanzív politikát folytattak. Az első hatalmi központ, egyszersmind az első európai civilizáció terméke az európai kontinensen a mai Gö-

⁵ A geostratégia tárgya az, hogy egy terület (kistérség, régió, ország, vagy ország csoport) erőforrásait (népesség, infrastruktúra, termőföld stb.) hogyan lehet, hogyan kell felhasználni bizonyos geopolitikai célok eléréséhez.

rögorszag területe. Európába Perzsiából, Kis-Ázsián és a Közel-Keleten Fönicián keresztül érkezett az első civilizáció a görög félszigetre és szigetvilágra.⁶ A görög városállamokra a nyugati irányban Kis-Ázsiából terjeszkedő perzsa birodalom jelentett veszélyt, egészen addig, míg a makedón Nagy Sándor létre nem hozta az első európai erőközpontot, s a **görög-makedón** birodalmat nem csak Perzsiára és Egyiptomra, de egész Indiáig kiterjesztette – keleti irányban.

A következő európai erőközpont a **római**. Róma a Földközi-tenger medencéjét hódította meg. Észak- és Kelet-Európa nem foglalkoztatta; Észak-Afrika és a Közel-Kelet annál inkább – déli és keleti irányban. A kétezer évvel ezelőtti római civilizáció a görög mellett az európai kultúra máig fontos pillére.

A skandináv partokon tanyázó, észak-európai germán nép a **viking**. Ők az Atlanti-óceán felé is nyitottak: Izland, Grönland, Észak-Amerika irányában, de végig fosztogatták egész Európa partvidékét és mindenhová eljutottak a kontinensen, ahová könnyű hajóikon eljuthattak, még a Volgára is. A vikingek alapították a két első orosz államot is Kelet-Európában: Novgorodot és Kijevet.⁷

Az Ibériai-félsziget **portugál** és **spanyol** lakói voltak az elsők, akik – miután 1490 körül kiűzték az iszlám vallású, észak-afrikai mórokat –, nyitottak az Atlanti-óceánra. A nagy felfedezőket, Kolumbuszt, Magellánt, Vasco de Gamát követték a konkvisztádorok, a hódítók, akik nekiláttak kirabolni Észak- Közép- és Dél-Amerikát, meg Ázsiát. Az egyik kis nemzetállam, a kereskedő Németalföld, lerázva a spanyol hatalmat, szintén elkezdett hajózni a világtengereken és gyarmatosítani. A **hollandok** a Távol-Keletet fosztogatták a spanyoloktól eltérően nem fegyverrel, hanem a kereskedelem eszközeivel. Eredetileg New York is holland gyarmat volt Új-Amszterdam néven, s maguk a jenki is róluk kapták nevüket.⁸

A spanyolok és hollandok után I. Erzsébet királynő uralkodása alatt az **angolok** is nekiláttak más földrészek megszállásának, s a világ leghatalmasabb gyarmatbirodalmát építették ki: Észak-Amerikában, Közép- és Dél-Afrikában, Indiában, Közel-Keleten, Ausztráliában. A **franciák** is beszálltak a versenybe: ők elsősorban Észak-Afrikát, Hátsó-Indiát próbálták kirabolni, közben többször összetűzésbe kerültek az angolokkal a gyarmatokon és Európában⁹ egyaránt.

Egy erőközpont nem vett részt a világ kirablásában: a **német**. Geostratégiai helyzete olyan volt, hogy nem rendelkezett a távoli kontinensek kifosztásához elengedhetetlen Atlanti-óceáni kijáratokkal, mint az angolok, franciák, hollandok, spanyolok, portugálok. A Római birodalom széthullása után Nagy Károly frank birodalmából megszületett ugyan a Német-római császárság, de a szintén létrejött francia királysággal ellentétben az soha nem volt egységes állam, inkább egy laza konföderációhoz volt hasonlítható, melynek tagjai folyamatosan egymással álltak harcban a német vezető szerepért. Ezt a belharcot a franciák is szívtották, ami a 30 éves háborúhoz vezetett, melyben elsősorban a németek gyilkolták egymást. A német egység csak később, Bismarck kancellár idején jött létre, s az akkor gyarmatosítani induló németek már csak a Jeges-tenger néhány kietlen, fagyos szigetét és egy-két terméketlen dél-afrikai sivatagot tudtak megkaparintani. Az európai hatalmi egyensúlyra féltékenyen vigyázó angolok és franciák

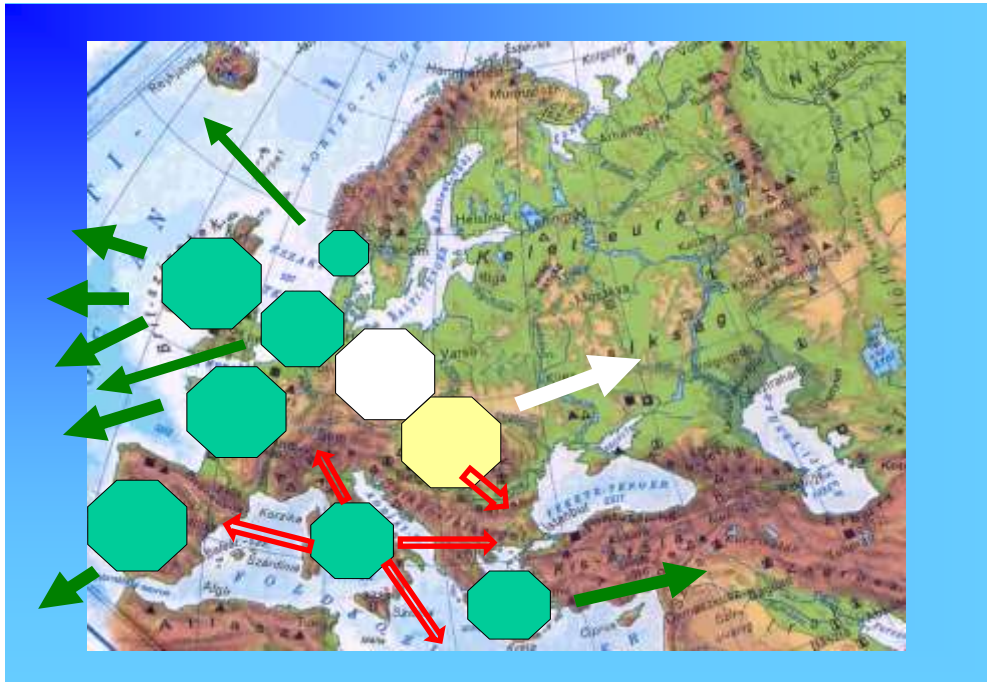
⁶ Ismeretes, hogy Európé föniciai királynő volt, akit Zeusz fehér bika képében Kréta szigetére vitt, s itt, Krétán ringott az európai civilizáció bölcsője. Minosz király Zeusz és Európé fia – s ez már történelem – alapította a krétai minoszi birodalmat, ahonnan ez az első európai civilizáció elterjedt Hellaszban, s szerte Európában.

⁷ Az oroszok neve a „Rusz” a vikingek népgyűlését jelentette.

⁸ Yankee (jenki) hollandul „sajt Jankó.”

⁹ Már a középkorban megkezdődött a francia - angol rivalizálás az európai erőfölényért, a 100 éves háború során, majd Napóleon idején újra kiéleződött a francia - angol szembenállás Európában.

elsősorban attól tartottak, hogy a fiatal német birodalom ráteszi a kezét az oroszországi¹⁰ és a kelet-európai erőforrásokra, valamint a Balkán-félszigetre; márpedig a német tehetség és az orosz, balkáni erőforrások együttesen lesöpörhették volna Franciaországot és Angliát Európa térképéről. A nagyhatalmi terveket dédelgető, és a világ újra-felosztását követelő németek megtörésére tervezte meg a francia és angol „gazdasági érdek” (nem a hivatalos francia és angol politika) az első nagy európai háborút, amibe kis híján belebuktak,¹¹ s csak Amerika hadba lépésével, és segítségével győzhettek.

Az európai expanzió erőközpontjai és irányai.

A történelmi görög, római, viking, spanyol, holland, valamint főleg az angol és francia expanzió mellett feltűnő az atlanti tengeri kijáráttal nem rendelkező német gazdasági terjeszkedés keleti (eurázsiai) orientációja, amely veszélyezteti az újkori európai francia – angol – német status quo-t. A német keleti terjeszkedési irány megakadályozásának esett áldozatul a német „híd” szerepet betöltő Osztrák-Magyar Monarchia, s benne a legtragikusabb módon a magyarok.

Forrás: saját szerkesztés.

A II. világháború már egyenes, és előre látható következménye volt az igazságtalan békét diktáló Versailles-i szerződésnek, illetve a magyar szempontból katasztrofális Trianoni szerződésnek. A németeket ugyanis nem lehetett kiirtani, ők már akkor is hatvan millióan voltak, ezért az I. világháborúban győztes Antant úgy határozott, hogy a németeket izolálja a keleti és a dél-keleti terjeszkedés irányában: Kelet-Európa és a Balkán-félsziget felé. Ebben az irányban a német erőközpont keleti expanzióját egy német hivatalos nyelvű államalakulat segítette, mint hídfőállás, vagy ugródeszka. Ez volt az Osztrák-Magyar Monarchia. Az I. világháború végső francia – angol célja tehát az volt – és ez maradéktalanul sikerült is –, hogy ezt az államot úgy

¹⁰ Nem volt idegen a németek számára az oroszországi térhódítás: az orosz nagyhatalom megalapozója, Nagy Péter cár a németektől verbuválta az orosz ipart megalapozó Donyeck-medence és a Volga-vidék (német) iparát; az Oroszországot világhatalommá tévő uralkodó – Nagy Katalin cárnő – pedig német hercegnő volt.

¹¹ A német – osztrák – magyar szövetség már győzelemre állt 1917-ben, miután a svájci emigrációban élő, orosz forradalmár Lenin hazaküldésével és az ezt követő Nagy Októberi Szocialista Forradalommal a németek sikeresen kiiktatták az oroszokat a háborúból.

tüntesse el a térképről, hogy ott legalább 150 évig semmilyen német orientációjú egységes állam ne alakulhasson ki. Destabilizálni kellett a Kárpát-medencét egyszer s mindenkorra. Az Osztrák-Magyar Monarchia centrum-régiója a Magyar Királyság volt, az ezeréves, történelmi Magyarország. Ezen a központban fekvő országon kívül nem volt semmi, ami összetarthatta volna nyugaton Ausztriát, észak-nyugaton Csehországot, északon Morvaországot és Sziléziát, észak-keleten Galíciát és Bukovinát; valamint délen Boszniát és Dalmáciát! A trianoni békeszerződés francia – angol stratégiának a feladata tehát az volt, hogy a központi országnak – Magyarországnak – a népességét úgy osszák szét a kialakítandó csehszlovák, román és jugoszláv (szerb - horvát) utódállamok között, hogy a másfél évszázados, több generáción át is hatni képes politikai feszültség fennmaradjon. A trianoni magyar tragédia egyáltalán nem a horvát, szerb, cseh, szlovák és román nacionalizmus eredménye. Ezeknek a nemzeteknek az önrendelkezési joga vajmi keveset nyomott a latban a határok meghúzásánál a francia és angol stratégiák szemében – mint ahogy a magyarok önrendelkezési joga sem, amikor 100 százalékos magyarlakta régiók s határsávok kerültek a szomszédos országokhoz: Erdély, a Felvidék és a Délvidék egésze. Mi magyarok – a saját szempontunkból – éppen rosszkor voltunk rossz helyen, amikor a németeket kelet felől izolálta a francia és angol érdek azzal, hogy a Monarchia legerősebb láncszemének a területén egy instabil régiót kellett kialakítaniuk.

Az USA szerepe a világháborúban

1914-ben, amikor kitört az I. világháború, az a veszély állt fent, hogy Európa kettészakad; Anglia és Franciaország elveszíti a gyorsan feltörekvő Német birodalom feletti geostratégiai kontrollját, s a németek szabad kezet kapnak Oroszország felé. Ennek volt előzménye, mert az orosz nagyhatalom kiépítésének hajnalán Nagy Péter cár német bevándorlókkal alakította ki a Volga menti és a (mai ukrainai) Donyeck-medencei iparvidéket; ez a két régió volt az orosz ipar bölcsője. 1914-ben a polgárháborúból felépült USA még fiatal birodalomként nem vett részt a világkereskedelem irányításáért folyó harcokban. Olyannyira nem, hogy még érvényben volt az 1823-ban született, ún. „Monroe elv” miszerint „az Egyesült Államok soha nem fog beavatkozni az európai gyarmattartó hatalmak egymás közötti háborújába.” A polgárháború borzalmi után az amerikaiak érthető módon nem kívánták fiúikat az Európában, vagy a világ más pontjain dúló háborúba engedni. Köztudott, hogy az I. világháború azért tört ki, mert az Osztrák-Magyar Monarchia trónörökösét a boszniai Sarajevóban egy szerb merénylő lelőtte. Ekkor, a világ újrafelosztását követelő Németország megtámadta Franciaországot, az európai országok két pártra szakadva háborúba léptek egymással. Csakhogy, ha az alábbi térképre nézünk, geostratégiai szempontból nyilvánvalóvá válik, hogy az I. világháború kitörése nem német érdek volt. Ellenkezőleg: francia és brit érdek volt. Miért éppen Szerbiát támadta meg a Monarchia 1914-ben? Tudjuk, azért mert szerb volt a merénylő nemzetisége. De elég ez az ok?

Ha az alábbi térképre nézünk, látható, hogy Szerbia az egyetlen láncszem, amely még nem volt tagja annak a gazdaság-katonai szövetségnek 1914-ben, amely kettéosztotta Európát, s elvileg szabad kezet adott a keleti irányú német gazdasági terjeszkedésnek:

Ha Szerbiának az Osztrák-Magyar Monarchia általi bekebelezését úgymond megengedi Franciaország és Anglia, akkor nyitva az út a németek előtt Oroszország által felügyelt eurázsiai magterület (a Heartland) hatalmas természeti erőforrásai felé, hiszen a Monarchia mellett német szövetséges volt Bulgária és a Török birodalom is. Ezért nem maradhatott az osztrák-magyar és szerb konfliktus egy lokális háború; ezért vált világháborúvá. Ezért léptek be a franciák, az olaszok, a britek és az oroszok is a szerbek oldalán a harcokba.

Az európai erőviszonyok 1914-ben: a német vezetésű Központi hatalmak (Central Powers) – Szerbia kivételével – szinte kettévágják a kontinenst, kvázi szabad utat engedve a németeknek a Heartland orosz erőforrásai felé. Ez a geostratégiai térkép bizonyítja, hogy a világháború első fegyveres konfliktusának Szerbiában kellett kitörnie. És azt is, hogy ez egyértelműen az angol-francia vezetésű Szövetséges hatalmak (Allied Powers) érdekében állt.

Forrás: saját szerkesztés; térképalap: internet

A nagy európai állóháborúba 1914-1916 között az USA tehát nem avatkozott be. Semlegességét feladva azért avatkozott be az Antant oldalán 1917-ben, mert egyrészt a britek még a háború elején a Központi hatalmak tengerentúli kábeleit elvagták, s így Amerikában a közvélemény meglehetősen egyoldalú képet kapott a „barbár” németek által kirobbantott európai háborúról. Másrészt az USA gazdasága – mint hadiszállító – sokkal jobban keresett az angol - francia megrendeléseken, mint a németekén (kezdetben ugyanis mindkét félnek szállított fegyverzetet, felszerelést); ti. a brit és francia gyarmatbirodalom megfelelő fedezetet jelentett az amerikai kölcsönök szempontjából, s egy német győzelem esetén az USA elesett volna az Antant felé felhalmozódó kintlévőségeinek behajtási lehetőségétől. Szükségessé vált tehát az amerikai „gazdasági érdek” számára az antant győzelem biztosítása. Már 1916-tól fogva az amerikai propaganda a II. Vilmos német császár által reprezentált Központi hatalmakat tette felelőssé a véres európai háború miatt, barbároknak nevezve a németeket. Tudatosan nem használták a „német” szót, tekintettel arra, hogy az USA népessége elég jelentős százalékban németországi bevándorlók leszármazottja! Mivel a németeket nem nevezhették nevükön, a „barbár” kifejezést választották, ami angolul a „hun” szó, s sajnálatos módon a magyarsággal is azonosítható, mint „hun-országgal.”

Hunellenesség = magyarellenesség.

A béke és demokrácia hazájában 1916-tól erősödő háborús propaganda rendkívüli módon rontotta – a mai napig ható módon – Magyarország országimázsának értékét Amerikában és a nyugati világban, mindenütt, ahol a magyarok és országuk nevét a hun képzővel használják.

Képek forrása: internet

Az amerikaiak tehát 1917-ig nem szándékoztak részt venni az európai angol – francia – német érdekek érvényesítése miatt kialakult háborúban, a Monroe-elvnek¹² megfelelően. 1917. januárban azonban Zimmermann német külügyminiszter elkövete azt a diplomáciai szarvashibát, hogy táviratot írt Mexikónak, miszerint – az USA központi-hatalmak elleni hadba lépése esetén – támadja meg az USA-t, s övé lehet Új-Mexikó, Arizona és Texas. A táviratot a brit titkosszolgálat elfogta, és Washingtonba továbbította, ahol a hunok (magyarok) ígéretét – az amerikai hadba lépési kritériumot ügyesen elhallgatva – felkapta, és megszellőztette a háborúpárti sajtó. Ezzel az amerikai közvélemény teljes mértékben a háború világháborúvá történő kiszélesítése mellé állt, így támogatva – öntudatlanul is – az országuk gazdasági érdekét.

„A pokol túl jó hely a magyaroknak”

1917-ben az amerikai közvélemény feladja a semlegességbe vetett hitét; Amerika háborút akar: felvonulás Washingtonban.

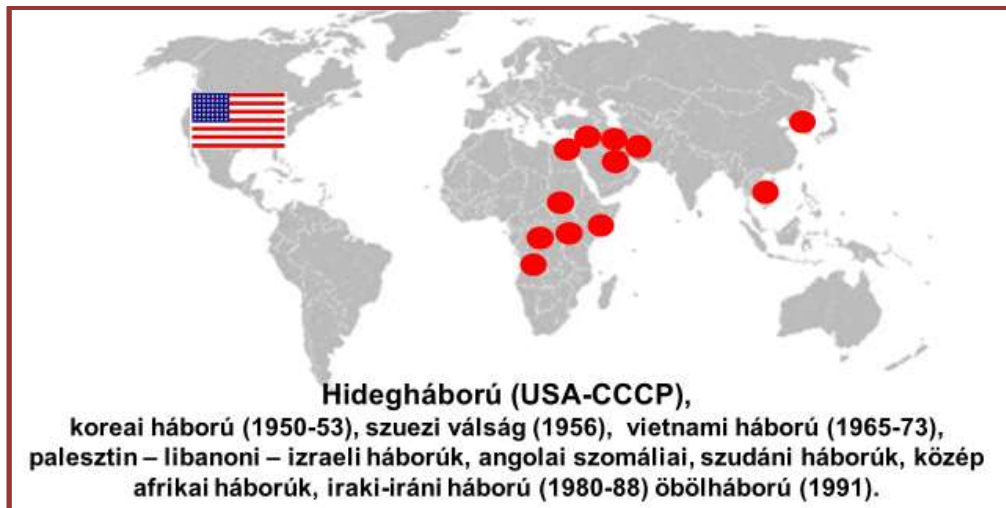
Forrás: <https://www.gettyimages.co.uk/detail/video/banner-saying-hell-is-too-good-for-the-hun-news-footage/484411424>

¹² James Monroe amerikai elnök 1823. december 2-i kongresszusi üzenetében fogalmazta meg a róla elhíresült doktrínát, miszerint „Amerika az amerikaiaké,” és az USA nem avatkozik bele az európai gyarmattartó hatalmak egymás közötti viszállyaiba.

Talán ez a magyarokkal – mint a barbár hunokkal – szemben máig is érezhető ellenszenv is hozzájárult a háború után, 1920-ban a Magyar Királyság teljes szétdarabolásában mutatott amerikai közönyhöz. Ezen a ponton – mivel magyarok vagyunk –, szükséges egy megjegyzés Trianon értelmezésével kapcsolatban: nem azért csonkították meg a Magyar Királyságot példátlan, máig ható módon, hogy a szomszédságban megalakuló nemzetállamoknak kedvezzenek, hiszen százszázalékos magyarlakta régiók kerültek más országokba. Azért destabilizálták tehát a nemzetiségeket szétvágó határokkal a Kárpát-medencét a franciák és az angolok, az amerikaiak közönyétől kísérvé, hogy a Kárpát-medencében az elkövetkező évszázadban soha ne legyen politikai nyugalom és stabilitás, amely megengedné egy újabb, az Osztrák-Magyar Monarchiához hasonló, németbarát állam kialakulását, s amely még egyszer ugródeszkát, vagy hidat jelenthetne a németeknek a Balkán és Kelet-Európa (a Heartland előszobája) felé!

1941-ben, amikor már zajlott a II. világháború, az USA már egy erős világhatalom volt. Az I. világháború öröksége volt Szovjet-Oroszország a kommunista rémuralommal, amely nem sokkal maradt el a németországi nemzeti szocialista rémuralomtól. Ez a háború már az I. világháborút lezáró igazságtalan békediktátumban kódolva volt. A németek fő célja a kelet-európai Heartland olajmezőkben gazdag peremének az elérése volt. 1941-ben úgy nézett ki, hogy az 1917-es helyzethez hasonlóan, a németek győzelemre állnak. A franciákat legyőzték, az angolokat szorongatták, seregeik Moszkva alatt álltak. Az USA ebben az esetben a Pearl Harbor-i tengeri támaszpontját áldozta fel, amikor negligálta a hírszerzői jelentéseket, miszerint 31 hadihajóból, köztük 6 anyahajóból álló japán flotta van útban a Hawaïi-támaszpont felé. 2500 tengerészgyalogost és civilt áldozott fel az USA kormánya ekkor, hogy a háborúba való belépésére társadalmi felhatalmazást kapjon, s az amerikai családok ismét elengedjék fiúikat távoli, csendes-óceáni és európai harcterekre. Az USA háborús gazdaságának mozgósításával totális vereséget mértek a németekre, azonban az USA mellett ebből a háborúból a Szovjetunió is megerősödve került ki. Nem pusztán véletlen, hogy az USA olyan mértékben segítette a szovjeteket a németek ellenében, hogy azok is nagyhatalomként kerülhettek ki a háborúból, igaz, hogy iszonyatos emberáldozat árán. A világ kétpólusúvá vált, az angolok és a franciák végleg elvesztették gyarmataikat, az USA pedig a fenyegető szovjet, kommunista veszélyre hivatkozva támaszpontokkal körbe bástyázta az erőforrásokban gazdag Heartland-et, illetve a Szovjetuniót, megakadályozva annak kijutását a világtengerekre.

Az USA gazdasági érdekeinek eredője azt diktálta – függetlenül a politikusok *ad hoc* állásfoglalásaitól –, hogy az egész gazdaságát konjunkturális prosperitásba helyező hadiiparának fejlesztésével, hadi beszállítóként megalapozza, pontosabban megerősítse globális szuperhatalmi pozícióját. A második világháborúban a volt két legnagyobb gyarmattartó hatalom – a brit és a francia – megroggyant, ez is biztosította az USA megkérdőjelezhetetlen szuperhatalmi státuszát. Arra is ügyelt az amerikai „gazdasági érdek,” (legyen annak megtestesítője bárki, vagy bármi), hogy a Szovjetunió elég erős maradjon katonailag ahhoz, hogy folyamatos fenyegetettséget jelentsen a „hidegháborúval.” Ez a fenyegetés folyamatos technológiai innovációval, „csillagháborús” fejlesztési igényekkel, a méregdrága katonai eszközök és rendszerek exportjával, új munkahelyekkel, a kereslet bővülésével folyamatos gazdasági fejlődést biztosított az USA-nak, amellyel elkerülte a túltermelést és a recessziót a XX. század második felében. Erre a „távoli” helyi háborúk sora is rásegített, melyek megjelenése végső soron amerikai gazdasági érdeket szolgált: koreai háború (1950-53), szuezi válság (1956), vietnami háború (1965-73), a szinte folyamatos palesztin – libanoni – izraeli, az angolai szomáliai, szudáni és közép afrikai háborúk, az iraki-iráni háború (1980-88) és az öbölháború (1991).

A hidegháborús korszak – civil áldozatok százazreit követelő – valódi háborúi

Forrás: saját szerkesztés

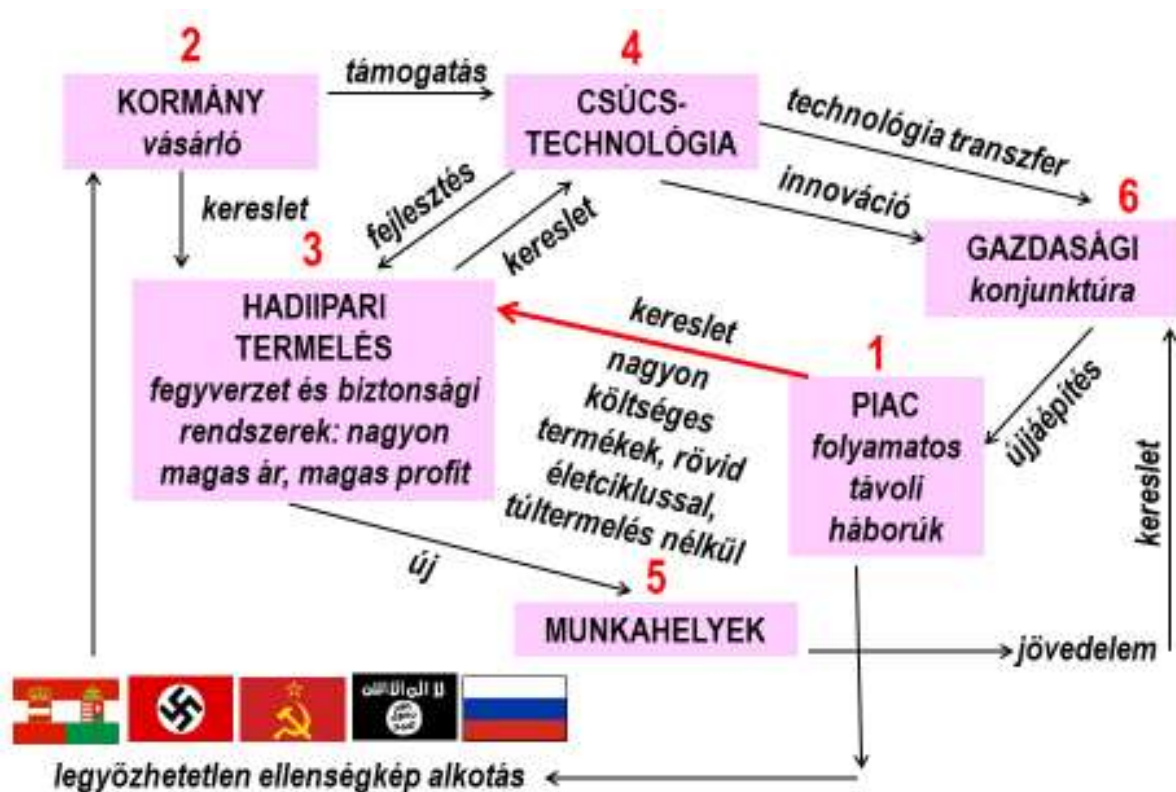
Amikor azonban a Szovjetunió életképtelen tervgazdasága 1991-ben végleg kifulladt, s a szovjet világrendszer Kína, Észak-Korea és Kuba kivételével összeomlott, eltűnni látszott a folyamatos bővülést biztosító hadiipari gazdasági impulzus, mert Kína a maga sajátos „piaci” kommunizmusával a fegyverek nélküli gazdasági expanziót választotta. Szükség volt tehát egy új, az oroszokhoz hasonlóan veszélyes ellenségképre, amit az amerikai gazdasági érdek az arab világban vélt megtalálni. Az arab világ síta – szunnita megosztottsága kiváló lehetőség az Amerikától biztos távolságban, látszólag vallási köntösben kitörő helyi háborúk szítására. Erre történelmi példa a középkor végén a francia indíttatású harmincéves háború (1618-48), amikor – kihasználva a német katolikusok és lutheránusok vallási ellentétét – a Richelieu bíboros által irányított francia politika svéd közreműködéssel gyakorlatilag kiirtatott egymással tízmillió németet. Ráadásul az olajban gazdag arab területeken kirobbanó fegyveres konfliktusok hozadéka busásabb volt, mint pl. egy „egyszerű” ruandai tuszi – hutu, vagy egy szomáliai, vagy dél-szudáni népirtásé. A kézenfekvő „puskaporos hordó” az izraeli állam és Palesztina közötti ellentét, amely bármikor berobbanhatta a Közel-Keleten az iszlám belső ellentéteit is, hiszen szükségszerűen kialakultak Amerika-barát és Amerika-ellenes szövetségek. A szovjet összeomlás után ezek az afrikai és arab helyi háborúk már nem bizonyultak elegendőnek az amerikai gazdasági növekedés fenntartásához, mert megelégedtek a gépfegyverekkel, vagy az egyszerűbb, vállról indítható rakétákkal, de a méregdrága rakétaelhárító, légi-hadviselési és biztonságtechnológiai rendszereket nem fogyasztották kellő mértékben. Ráadásul keleten Kína, az Európai Unión belül pedig Németország egyre erősödött gazdaságilag. Felsejlett annak a lehetősége is, hogy a határtalan kínai munkaerő, a szintén határtalan orosz¹³ erőforrás készlet és a német szakértelem összeér, s ez partvonalra állíthatja az USA-t. Szükségessé vált tehát egy radikálisabb beavatkozás: a harmadik világháború.

A harmadik világháború

Miért van szüksége a fejlett világnak folyamatos, „távoli” háborúkra és fenyegető, legyőzhetetlen ellenségképre, valamint a fegyverkezés fenntartására? Erre ad választ a fenti folyamatábra. A távoli háború és az ellenségkép nagyon erős keresletet jelent a hadiipari nagyvállalatok felé.

¹³ Különösen, ha az oroszok olyan vezetőre tesznek szert, akinek szándékában áll az orosz nagyhatalmi státusz restaurálása; mint Putyin elnöknek.

A modern precíziós fegyverrendszerek rendkívül drágák, ugyanakkor élettciklusuk rövid, a túltermelés elkerülése érdekében folyamatosan fogyasztani kell őket. A rövid élettciklusú, de a tartós fogyasztási cikkekhez hasonlóan magas árú termékek hozzák a legtöbb profitot. Amennyiben a kormány a magukat egy külső, erős, gonosz ellenség által fenyegetve érző állampolgároktól felhatalmazást kap a hadiipari és biztonságtechnológiai termékek gyártásának ösztönzésére az állami kereslet által, azzal új munkahelyeket hoz létre, megnöveli a munkavállalók jövedelme, ezzel növelik a keresletet, csökken a dekonjunktúra veszélye. A távoli, szétrombolt területek helyreállítása újabb fellendülést hoz a helyreállítást végzők gazdaságában. A növekvő had- és biztonságtechnikai ipar keresletet jelent a csúcstechnológiák felé, amelyek a kormányzati támogatás mellett az innovációk technológiai transzferével szintén hozzájárulnak a gazdaság növekedéséhez. Az infravörös technológiák, a mikrohullámú eszközök, a távközlési innovációk, hogy csak néhány példát említsünk, mind-mind hadipari fejlesztések polgári használatra átengedett eredményei. Íme, ez a háború gazdaságtanának lényege a XXI. században! De vajon mi áll az ukrajnai háború mögött, hiszen ez nem „távoli” háború, ez Európában zajlik, és világháború rémét vetíti előre.

*A hadiipar kulcshelyzete a gazdasági fejlődésben – amerikai nézőpontból.
A „legyőzhetetlen” félelmetes ellenségkép megtestesítői 1914-ben „hun” (magyar) fedőnéven a németek és a Monarchia; 1941-ben szintén „hun” (magyar) megszólítással a németek; 1946-tól a szovjetek; 2001-től az Iszlám állam, végül 2022-től az oroszok.*

Forrás: saját szerkesztés.

A XXI. század hajnalán, **2001**-ben az USA „gazdasági érdeke” újabb Pearl Harbor típusú áldozatot tűrt el a WTO iktornyainak és a Pentagonnak a megtámadásával – a gazdasági prosperitás fenntartása érdekében, ahol a hadiipari termékek mellett már a mobilinternet alkalmazások tükrében gyorsan avuló, s ezért folyamatos innovációra szoruló biztonsági, ellenőrző, beléptető rendszerekkel kapcsolatos iparágak is konjunkturális helyzetbe kerülhetnek. A New York-i terrortámadással kapcsolatban is megjelent az összeesküvés elmélet, hogy ti. az USA elhárító és

védelmi rendszere hagyta megtörténni a támadást; s valóban elgondolkoztató, hogy az információs társadalom korában, a világ technológiailag és katonailag messze a legfejlettebb országában két vadászgép, némi késéssel felszáll, s ellenkező irányban „keresi” az egyik eltérített utasszállító gépet.

Az új, félelmetes, láthatatlan terrorista ellenfél ellen a precíziós távirányítású fegyverek mellett tehát már óriási biztonságtechnológiai rendszerfejlesztések is szükségessé váltak a gazdasági konjunktúra fenntartása érdekében. A nyugati technológia beléptető, ellenőrző, biztonságtechnológiai rendszereinek a piaca az elszórtan jelentkező terrorista támadások helyett valami állandóbb fenyegetettséget igényelt. Mindez azonban kevésnek bizonyult. A 2008-as gazdasági világválság után, jó szándékú liberális gondolkodású amerikaiak a világháló közösségi oldalain „demokrácia exportot” generáltak. Az „Arab Tavasz” **2011**-ben Tunéziában, Líbiában, Egyiptomban és Jemenben megdöntötte a kormányokat, Szíriában és Irakban pedig polgárháborúhoz vezetett. Az olajban gazdag arab világ jól fizet a fegyverekért, s vallása, a megosztott és könnyen radikalizálódó iszlám a fegyveres terrortámadásokra kiváló közeget jelentett. Az interneten exportált demokratikus átalakulás nyugati életszínvonalat ígérő hatására bekövetkező polgárháború menekülteket indított el az Európai Unió felé.

2013-ban Kína bejelentette az Új Selyemút tervét, Európa és Ázsia szárazföldi gazdasági összekötésére. Ez már nyílt hadüzenet volt, gazdasági háború, hiszen, ha Kínának sikerül az Egy Övezet Egy út (*One Belt One Road* = OBOR) tervét megvalósítania, akkor az Európai Unió gazdasági ereje immár nem csak az orosz erőforrásokkal, hanem a kínai gazdasággal is egyesül! Vajon milyen választ tudott adni, generálni erre az Egyesült Államok gazdasági érdeke? Kína gazdasági fejlődése is töretlen volt, s mint az egykori politikai viccben, ahol „a világ legagresszívabb állama volt az USA, mert a világon mindenütt beavatkozott a Szovjetunió belügyeibe,” most Kína jelent meg gyorsan fejlődő gazdaságával a világ szinte minden pontján, beavatkozva Amerika „belügyeibe,” beleértve olyan geostratégiai jelentőségű projekteket, mint a Panama-csatornát kiváltani igyekvő Nicaragua-csatorna építése. Még ennél is veszélyesebb az amerikai gazdaságra nézve egy interkontinentális terv: az „Euráziát” építő Új Selyemút projekt – amelyben az oroszok is részt kívánnak venni! Megismétli magát a történelem, hiszen az Új Selyemút triumvirátusa minden szempontból a világ első szuperhatalma lehetne: Kína, Oroszország és Németország (az Európai Unióval).

Időközben más is történt: az Európai Unió gazdaságilag megerősödött. **2014**-ben, először történt olyasmi az I. világháború óta, hogy olyan IMF, World Bank és CIA előrejelzés születik, miszerint valakiknek az összesített GDP-je meghaladja az USA GDP-jét!¹⁴ Az Európai Unió 28 tagállamának összesített GDP-jében pedig Németországé az oroszlánrész. Vajon milyen választ tudott adni, generálni erre az Egyesült Államok?

2015-ben soha nem látott bevándorlási hullám indult meg Észak-Afrikából és a Közel-Keletről, elsősorban Szíriából, Irakból és Afganisztánból az Európai Unió, s abban is elsősorban a gazdasági motor, Németország irányába.

A korábban már az Arab Tavasz jegyében szétrombolt líbiai és szíriai diktatórikus államok romjain keresztül megindult a biológiai fegyver: 630 millió ember képében, pontosabban, 2015-ben egyelőre ezeknek csak egy kicsi, egy-két milliós előőrse formájában. Ázsiában nem csak a szíriai háborús menekültekkel számolva, hanem az afgán, pakisztáni, iraki, bangladesi iszlám

¹⁴ Az IMF, WB és CIA egyesített adatai szerint 2014-ben az USA GDP-je ~ 17 ezer Mrd dollár volt, az EU-28-é pedig összesen ~ 18 ezer Mrd dollár.

népességben összesen 260 millió olyan ember él, akiknek a napi keresete a nulla és 1,9 vásárlóerő paritású dollár között van! Afrikában pedig az Egyenlítőtől északra összesen 390 millió ilyen ember él jelenleg! Ez jelenti tehát azt az összesen 650 milliós embertömeget, akiknek a pusztá életükön kívül semmi veszténivalójuk nincsen! Ez a tömeg egy évvel az után, hogy az Európai Unió lehagyta gazdasági volumenét tekintve az USA-t, 2015-ben megmozdult Európai Unió, s ezen belül elsősorban Németország felé. Németország lakossága 80 millió, az egész Európai Unióé pedig 500 millió. Az Unióra zúdulni készülő, potenciális 650 millió embernek a feltartóztatása lehetetlen: fegyvertelen, segítséget kérő, szolidaritást gerjesztő embertömegről van szó, akik útlevél és személyes dokumentumok nélkül¹⁵ számos országhatáron átkelve érkeztek a határőrizeti szempontból szinte védhetetlen görög szigetvilágba, vagy tengeri útvonalon Olaszországba, Spanyolországba. A görög állam képtelen a Schengeni határvédelmi intézkedések betartására, ez – a szintén schengeni tag – Magyarországra hárult, aki először átengedte, majd kerítéssel kényszerült kontrolálni az ellenőrizhetetlen bevándorlási, migrációs hullámot.

Németország először hivatalosan üdvözölte a bevándorlókat, mert neki, előregedő társadalma miatt évente a nyugdíjazásokkal arányosan, 200 ezer munkavállalóra van szüksége. Ezeket eddig a közép- és kelet-európai országokból, illetve Törökországból „szerezte be” vendégmunkások formájában. A migránsokról azonban időközben lassan kiderül, hogy alkalmatlanok a német munkaerőigény kielégítésére, vagy a német társadalomba való integrálódásra.

A német gazdaság lefékezését célzó amerikai gazdasági érdek szerint a német szociális ellátáson keresztül kell megbénítani a német gazdaságot. A jelenlegi gyakorlat szerint egy migráns havonta nettó 1000 Euró segélyben részesül. A németek ezért a brüsszeli uniós irányításon keresztül azt próbálják elérni, hogy az évente várható egyelőre maximum kétmillió migránsból ők kiválogatják azt a 200 ezret, akik még, úgy-ahogy munkába állíthatók, a többit pedig kötelező kvóta jelleggel, lakosságárányos módon szétosztják az uniós országok között. Magyarországnak évi 10 ezer migránst kellene fogadnia. Ezek ellátása a szintén kötelező családegyesítésekkel évi ~ 140 milliárd forint extra kiadást jelentene, amit csak akkor lehetne finanszírozni lakossági megszorítások nélkül, ha újra nemzetközi hitelt vesz fel az ország. Ez a költség azért jelentkezik, mert a migránsok csak olyan feltétellel fogadják el a kötelező kvóta szerinti elosztásukat, ha a többi uniós országban is a Németországban és a skandináv országokban „megszokott” közel 1000 Eurós nettó juttatást kapják, pontosan készpénzben, lakhatásban, orvosi ellátásban, fűtésben és iskoláztatásban ez átlagosan 917 Eurót jelent.¹⁶ Elképzelhetetlen az a belső társadalmi feszültség, ami akkor jelentkezne a közép-európai uniós országokban, ha a migránsok – munka nélkül – az ottani minimálbér és az ottani nyugdíjak kétszeresét kapnák, ami Magyarországon például egy egyetemi tanár nettó bérének felelne meg. Természetes, hogy a migránsok szívesen maradnának – ez esetben – Közép-Európában, ahol az 1000 Euró vásárlóértéke jóval magasabb, mint Nyugat-Európában. Nem csoda, hogy ez ellen néhány ország – élükön a magyar és a lengyel kormánnyal – nyíltan kiáll, a többi uniós ország pedig a befogadás hallgatóságos elodázásában bízik.

A probléma azonban nem is az elosztás, vagy a kvóta, hanem az, hogy az egész Unió 500 milliós lakosságánál 150 millióval több (650 millió) az indulásra kész „biológiai fegyver!” Ez kezelhetetlen tömeg, és olyan tömeg, amely az európai kultúrától idegen. Az európai történelmi identitás egyik lényeges alkotóeleme éppen a kereszténység iszlám ellenes harca! Az előregedő európai társadalmakba a sokkal magasabb természetes szaporodással bíró iszlám vallású tömegek

¹⁵ Az ilyen bevándorló megnevezése ebben a tanulmányban: migráns.

¹⁶ Magyarországi viszonylatban ez a havi 917 Euró (2018-ban) havi 295 ezer Ft juttatásnak felel meg, miközben a magyar minimálbér 138 ezer, ennek csaknem a fele, az átlag nyugdíj 111 ezer Ft, ennek csaknem a harmada!

befogadása megindítja az európai identitás erózióját. Az iszlám kultúra a nőket például a megbecsült háziállatok szintjén kezeli, ami szintén összeegyeztethetetlen az európaisággal – legyen az konzervatív, vagy liberális.

Ha tehát az amerikai „biológiai fegyver” hatni kezd, az – immáron – nem csak Németországot győzi le, nem csak a német identitást semmisíti meg, hanem az Európai Unió mind a 27 országát. Igen, nem mind a 28-at, mert az amerikai gazdasági érdek az angol „rokonoknak” nem szán ilyen véget; az angolok – akik néhány éve még nem engedték Skóciát függetlenedni és kiválni az Egyesült Királyságból – 2016-ban mentőtutajt építhettek maguknak; s ennek neve: Brexit! **2017**-ben elindult a Brexit, amely – az Európai Uniót, s benne Németországot tovább gyengítendő – az Egyesült Királyság kilépéséhez vezetett 2021-ben.

A **2020**-ban bekövetkező, a XX. század eleji spanyolnátha óta nem látott koronavírus világjárvány először megbénította a gazdasági és társadalmi életet, majd a gazdaság helyreállítása során világméretű inflációt okozott, melynek egyik legnagyobb kárvallottja megint csak az Európai Unió lett. A vírus „elszabadulásának” körülményei, a hatását katalizáló világmédia mozgatórugói máig sem ismertek, pro és kontra számos elmélet látott napvilágot. Tény, hogy a járvány bizonyos iparágakat helyzetbe hozott, a világgazdaságot lelassította, majd inflációba terelte. Ennek irányítotttsága, a vírus biológiai fegyverként történő alkalmazása azonban nem annyira magától értetődő, mint a migráció Európa felé terelésének folyamata.

Az orosz-ukrán háború kitörésének geostratégiai láttelepe

Forrás: saját szerkesztés

Adva van három versenyző a világgazdaságban, az USA, mint katonai és gazdasági szuperhatalom; legfontosabb versenytársa, a feltörekvő kínai gazdaság; az Európai Unió, mint gazdasági hatalom és katonai törpe; valamint Oroszország, a katonai szuperhatalom és gazdasági törpe. Logikus, hogy ha az USA – gazdasági versenyben – le akar számolni Kínával, az ő érdeke, hogy a másik két versenyzőt kikapcsolja a versenyből, különösen, ha fennáll annak a veszélye, hogy ezek Kínával összefognak. Meg kell jegyezni ehhez, hogy Oroszország, bár gazdaságilag gyenge, mégis, nem csak a világ messze legnagyobb országa, hanem műre való (kitermelhető) nyersanyagokban, ásványkincsekben és más természeti erőforrásokban messze a világ legerősebb hatalma. Ha ez a hatalmas potenciál akár a kínai, akár az európai uniós gazdasággal egyesül, az az Amerikai Egyesült Államokban székhellyel rendelkező, és a világgazdaságot a dollárhegemónián át is uraló tőke számára végzetessé válik. Az ukrainai háború már

több mint egy évtizede váratott magára; kitörése elkerülhetetlen volt, és az, hogy mindez kinek állt érdekében, világos.

Más kérdés, hogy a globális média feletti ellenőrzés következtében a háború közvetlen okai, t.i. az ukrainai orosz (és többek között a magyar) nemzetiség elleni ukrainai sovíniszták akciói homályban maradtak, míg az orosz ellencsapásban kizárólag az oroszokat démonizálja. Az, hogy az oroszok 168 kórházat bombáztak szét, a számtalan iskola, szociális otthon és bölcsőde mellett, azt a képet festi róluk, hogy barbár vadállatok, akik a békés ukrainai gyermekek, öregek és betegek ellen viselnek ok nélkül háborút és folytatnak népirtást. Az, hogy a védők ezeket az épületeket és lakóit élő pajzsként használták fel, nem jut el a globális médiába. A civil ukrán áldozatok képei bejárják a globális médiát, de hogy az ukrán kormány előzőleg ezrével osztogatta a kézi gépfegyvereket civileknek, hogy harcoljanak a megszálló oroszok ellen, az nem kap teret a globális médiában. Az, hogy 2014-ben 38 embert Odesszában élve elégettek vagy agyonvertek – csak mert orosz nemzetiségűek voltak – nem érte el a globális média ingerküszöbét, ott szó nem esett népirtásról. De a közelmúlt történelmében is tetten érhető a globális média amerikai elkötelezettsége: az orosz elnök háborús bűnös, Oroszország ellen a világnak – de azon belül is első helyen annak az Európai Uniónak, aki ebbe gazdaságilag belerokkan – gazdasági embargót kell bevezetnie. Amikor Vietnámban százezérel pusztultak a civil áldozatok, az 1960-as 1970-es években az amerikai bombázók egész településeket égettek fel napalmmal, vagy később, amikor Afganisztánban, Irakban, Szerbiában civil áldozattal is járó amerikai hadműveletek és bombázások voltak, ki beszélt háborús bűnről? Mikor szorgalmazta a globális média az amerikai elnökök felelősségre vonását, vagy az USA elleni gazdasági embargót? Igaz, az USA megadta a módját a közel-keleti háborúk kirobantásának, előzetes ENSZ felhatalmazással. De akár ENSZ felhatalmazással, akár anélkül, a vietnámi, vagy iraki civilek gyilkolása kisebb bűn, mint az ukránoké? Mindez csak a globális média elfogultságát és egyoldalúságát illusztrálja. Máig is érvényes lenne Deák Ferenc mondása: „ha rajtam állna, a sajtótörvénynek csak egyetlen paragrafusa lenne: nem szabad hazudni.”

2022-ben kitört az ukrán-orosz háború, amelynek előzményei az ukrainai orosz- és nyugat-barát kormányok váltakozása, az ukrán nacionalizmus erősödése, az orosz lakosságú Krím-félsziget oroszok általi elfoglalása 2015-ben. Mindez azonban csak a jéghegy politikailag látható csúcsa. Az alapvető célja a háborúnak – amiről senki sem beszél – az a Heartland újbóli, tökéletes elszigetelése, mint a Szovjetunió idején. Amikor az Ukrajnában dolgozó amerikai tanácsadók számára világossá vált, hogy a jelenlegi orosz kormány nem azonos az 1991. évi orosz kormánnyal, s az orosz föderáció is erősebb, aminek következtében gazdasági eszközökkel nem lehet Ukrajnán keresztül „benyomulni” Oroszországba – s ez által a Heartland erőforrásaihoz –, nem maradt más választása az amerikai érdekeknek csak az, hogy elszigetelje Oroszországot hermetikusan. Milyen módszerrel sikerülhet ez? Ha Oroszország megtámadja Ukrajnát katonailag. Ebben az esetben agressziót követ el, a nemzetközi közösség elítéli, és ha gazdaságilag nem is tudják térdre kényszeríteni, az embargó politikával újra elszigetelik, úgy, mint a hidegháború idején. Az akció járulékos haszna az lesz, hogy az Európai Unió – s benne Németország – gazdasága nem tudja elviselni az orosz energia hiányát, s összeomlik, illetve amerikai segílyekre szorul. Ez a forgatókönyv jelenleg, amelyhez az Európai Unió parlamentje és – a magyarok kivételével – majdnem az összes vezetője készségesen asszisztál. Segítenek megőrizni az USA szuperhatalmi pozícióját, önmaguk megcsonkításával és az oroszok elszigetelésével. Mindezt a globális média színpadján bemutatott, kizárólag kórházakat, iskolákat romboló, civileket gyilkoló oroszok által elkövetett emberiség elleni bűntettek hatására. Nagyon kevés olyan józan hang maradt az Európai Unióban, mint a magyar kormányfő, s a többség úgy igyekszik a békét helyreállítani Ukrajnában, hogy fegyvereket szállít az USA-val karöltve az ukrán ellenállás fokozására és egy évekig elhúzódó, egy második „Vietnámi háború” létrehozására Közép-Európa és Kelet-Európa határán.

Eurázsia geopolitikai sakktáblája 2022-ben.

A Heartland erőforrásainak a megszerzése, a németek (az EU) végleges legyengítése, és az erőforrás birtokos oroszok (ló) világtengerre való kijutásának megakadályozása már nem csak kizárólag az USA (a vezér) kompetenciája. Az új nagyhatalom, Kína (a király) is játszik. Japán és Anglia a két bástya a tábla keleti és nyugati szélén. A nem egységes Uniót három tiszt (két futó és egy ló) képviseli – és ebben az ideológiai szempontból még úgy-ahogy józan V4-es lengyelek felértékelődő „sakktáblája” érdemel külön figyelmet magyar szempontból.

Forrás: Csizmadia 2022b nyomán

A 2022-ben kitört orosz-ukrán háború hasonlata.

A rajz minden szereplője geostratégiai nézőpontból jól azonosítható.

Forrás: Henry Thomas Alken: Medvehecc, 1820

Az orosz-ukrán háború kirobbantása a XIX. században, Európában elterjedt állatheccekhez hasonló volt, mint az alábbi ábrán, ahol egy medvehecc látható: a medve éppen széttép egy szerencsétlen, ráuszított kutyát. De vajon ilyenkor a medve, vagy a kutya felelős a szörnyűségért? Nem a heccmester?

A nagy sakkjátszma célja

Ha a XX. század háborúit, jelesül az I. és a II. világháborút, valamint a hidegháborút tekintjük, egy dolgot nem árt figyelembe venni, ha meg akarjuk érteni, miért történtek meg, milyen ok húzódik meg a háttérben? Annál is inkább, mert a XX. század háborúi a XXI. században is folytatódnak, árnyékot vetve életünkre: az arab terrorista fenyegetés, és az az ellen való küzdelem, az Európai Unióra, azon belül is elsősorban Németországra zúduló migráció, s végül az elkerülhetetlen ukrajnai háború. Mindezekből profitál valaki? Miért van ezekre szükség?

1904-ben Halford John Mackinder fogalmazta meg először tudományos alapon a brit *Royal Geographical Society*-ben a „Heartland” teóriát, miszerint az eurázsiai hatalmas szárazföld nem más, mint a Világsziget, középpontjában a *Pivot* (a Világtengely) területtel, ami a Kelet-Európai-síkság keleti részét, az Ural-hegységet, Szibériát és Közép-Ázsiát foglalja magába, ahogy a fenti térképen ezt ábrázolta. Ezt a hatalmas, északon a jégtől, délen a hatalmas eurázsiai heglánctól védett központi területet határolja félkör alakban egy belső szárazföldi sáv: Észak- és Közép-Európa, Kis-Ázsia, a Közel-Kelet, Arábia, Pakisztán, India és Kína. A Világszigetet egy hatalmas külső félkör is határolja: a két amerikai kontinens, Afrika, az indonéz szigetvilág és Ausztrália. Mackinder elmélete szerint, aki uralja Kelet-Európát, az uralja Világszigetet, a *Pivot* (Tengely), vagy *Heart* (Szív) területet, amely a világhatalmat szimbolizálja. Kelet-Európában a történelem során orosz államok alakultak ki: Kijev, Novgorod s Moszkva központokkal. Ezért Európa keleti fele, különösen Közép-Európa geostratégiai szempontból igen felértékelődött. (Ha például a szuverenista Magyarország nem Közép-Európa keleti felében helyezkedne el, hanem valahol Dél-, vagy Nyugat-Európában, kis országgént közel sem kapna olyan kitüntetett figyelmet a globális médiában, mint jelenleg, 2010 után.).

Mivel a Heartland (Világsziget) orosz fennhatóság alatt áll (amin az irdatlan távolságok miatt a még oly’ tehetséges hadvezér Napóleon sem tudott változtatni a XIX. században), a XX. század háborúinak és politikai konfliktusainak egyetlen célja van: el kell szigetelni Oroszországot (1917 – 1991 között a Szovjetuniót) attól, hogy kijusson a világtengerekre, és ott komolyan beleszóljon a világ kereskedelmének irányításába. Ez a veszély akkor állt volna fent, ha az orosz erőforrások olyan ország/nemzet kezébe kerülnek, amelyik gazdaságilag képes lehet globális irányításra. Európában két ilyen hatalom volt: a Brit birodalom és Franciaország, akik a szintén gyarmatosító, atlanti-óceáni kapukkal rendelkező országok (Hollandia, Belgium, Portugália, Spanyolország) fölé kerekedve, világméretű gyarmatbirodalmakat hoztak létre, s meggazdagodtak a távoli kontinensek kirablásából. Németország azonban, a harmadik európai nagyhatalom politikai széttagoaltsága, és az atlanti-óceáni kikötőkhöz való hozzáférése híján nem tudott részt venni a világ kifosztásában. A Német birodalmat az egész középkorban dezintegrált formában tartották a franciák és az angolok; gondoljunk csak a rettenetes németországi pusztításokkal járó, az abból kimaradó franciák által generált harmincéves háborúra és a spanyol örökösödési háborúkra. A Bismarck kancellár idején, 1871-ben újra egyesülő Németország jelentette az egyetlen reális veszélyt arra nézve, hogy „ráteszi a kezét” az oroszok által uralt Világszigetre, s mintegy felszabadítja annak hatalmas energiáit – így maga mögé utasítva a világ nagy részét már gyarmati sorban tartó Angliát és Franciaországot. Ez volt tehát az eddigi két világháború, és a most formálódó III. világháború végső oka. Az összes többi huszadik századi

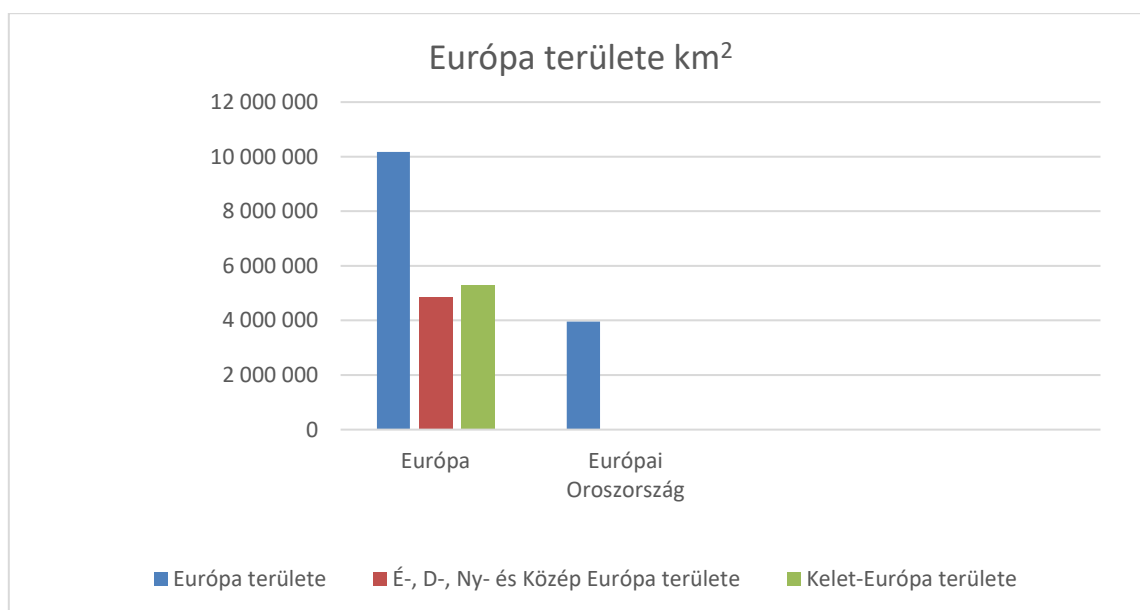
és jelenlegi háború, ahol a németek nem voltak közvetlenül érintve, nem eszkalálódott világháborúvá, még akkor sem, ha európai területen tört ki (a volt Jugoszlávia, vagy a Kaukázus területén). Amikor orosz – német – amerikai érintettség van, még akkor is, ha ez most Kína ellen irányul, komolyan fenyeget a világháború veszélye.

A Mackinder-féle Heartland – Világsziget teória feltételezett, háborús következményei akkor is igazak, ha más geostratégiai okra vezetjük vissza az eseményeket: a kimeríthetetlen, hatalmas orosz erőforrások akkor is fenyegetik Amerikát (az USA-t), ha azok délen kijutnak az India-óceánra, vagy keleten a Csendes-óceánra. Ebből a szempontból az emberi történelem legértékesebb kulturális örökségével és hatalmas népességgel rendelkező India és Perzsia (Irán) az a két regionális nagyhatalom, amely az eurázsiai nagy sakktábla déli felén bástya szerepet tölt be – egyelőre nem világos India szerepvállalása, de Irán egyre inkább oroszbarát színekben játszik. Érdekes szerepük (esetleg egy közös sötét ló) van/lesz a közép-ázsiai „sztánoknak” is (Kazahsztán, Tádzsikisztán, Kirgizisztán, Türkmenisztán, Üzbegisztán, Afganisztán) ebben a játszmában.

Matolcsy György (2020) az Amerikai birodalom című könyvében részletes elemzést ad az USA gazdasági érdekének fejlődéséről és hatásáról az európai- és a világpolitikára. On the Edge of Time – melynek írását 2021-ben fejezte be – szinte bizonyosra veszi az európai konfliktus eszkalációját a közeljövőben. Ugyancsak segít megértetni az amerikai geopolitikát a magyar származású George Friedman A következő évtized című könyve, amely, bár 2015-ben jelent meg, mégis magyarázatot ad a 2022-es ukrajnai eseményekre is. Nagy kár, hogy az Európai Unió felelős vezetői ezeket a könyveket nem olvasták/olvassák, vagy pedig nem az európai uniós országok érdeke szerint járnak el.

Európa és Magyarország csapdája

A világ nagy országait – Kínát, Indiát, Mexikót, Indonéziát, Brazíliát, Dél-Afrikát – nem hatja meg különösebben Nyugat-, Észak- és Dél-Európa iszlamizálódása és az ottani európai kultúra pusztulása, sem az Ukrajnában kitört háború, hiszen a nyugat- észak- és dél-európaiak évszázadokon át kizsákmányolták őket. Ha Európa térképére nézünk, azt látjuk, hogy Kelet-Európa önmagában nagyobb, mint Közép-, Nyugat-, Dél- és Észak-Európa együttvéve!

Ahogy a fenti diagram a nagyságrendeket mutatja, egész Európa területe nagyjából 10 millió km² (Oroszorszáé 17 millió). Kelet-Európa ebből a 10 millióból 5,3 milliót tesz ki, így értelemszerűen Észak-, Dél-, Nyugat- és Közép-Európa együtt összesen csak 4,7 millió km², tehát kisebb. Kelet-Európának viszont 80 % Oroszország (3 960 000 km²) és csak 20 % a többi kelet-európai ország együtt. Óvatosan kell tehát bánni az olyan kijelentésekkel, hogy „Oroszország, vagy Európa.” Mert akár tetszik, akár nem, Európa nagyrészen – majdnem felerészen – Oroszország.

Kelet-Európa legnagyobb részét, illetve egész Európa 39 %-át tehát az oroszok uralják. Az orosz kultúra ugyanúgy több mint ezer éves európai kultúra, mint az angol, francia, német, vagy éppen a magyar. Oroszország a világ legnagyobb területű országa, minden ásványkincsben, minden erőforrásban a leggazdagabb a Földön, ha nincs is kiaknázva ennek a vagyonnak a nagyrésze. Katonai ereje a világon a második. Jelenleg úgy tűnik, hogy a dekadens, liberális és önvédelemre képtelen nyugat-európai politikai vezetés alatt megszűnik a német, francia, skandináv kultúra, s a kötelező kvóták miatt a spanyol, olasz és görög is. Az Unióhoz később csatlakozott posztkommunista, fiatal nemzetállamok, amelyek még ideig-óráig meg tudják őrizni, ha kell, kerítéssel a nemzeti szuverenitásukat, egyedül az orosz keresztény, kulturális védelemben bízhatnak, hiszen, bár NATO tagok, a NATO is amerikai ellenőrzés alatt áll; nem fog fellépni az amerikai érdekeket szolgáló nyugat-, észak- és dél-európai migrációval szemben. A közép-európai történelem e téren is megismételheti önmagát az egykori szovjet befolyási övezet tekintetében. Ez geostratégiai realitás, és az oroszok már nem azonosak az egykori, megszálló szovjetekkel; akkor sem, ha most az ukrajnai orosz agresszió miatt egy új „vasfüggöny” épül Közép- és Kelet-Európa között.

Nyilván, egy európai és uniós összeomlás – az amerikai gazdasági érdek szerint – bizonyos mértékig kontrolálható folyamat, hiszen a muszlim többség elérése országoként eltérő időben következik be, elsőként a svédeknél, de még akkor is, a párhuzamos keresztény – iszlám társadalmak helyi polgárháborúba torkolló politikai feszültségei még sokáig számítanak majd az amerikai segítségre, az amerikai fegyverekre, az amerikai beavatkozásra. Mindez globális, versenytárs nélküli szuperhatalmat és gazdasági prosperitást jelentene az USA-nak. Akik az így várható káoszról ki szeretnének maradni, azoknak az orosz, vagy még inkább az orosz – kínai gazdasági és fegyveres érdekszférához kell közeledniük. Ebből a szempontból a magyarok helyzete nem teljesen reménytelen: földrajzilag – az EU keleti periferiáján – nincsenek távol Oroszországtól, illetve az Új Selyemúthoz való csatlakozási szándék miatt Kínától. 2022-ig úgy látszott, hogy megtörténhet a gazdasági kapcsolataink normalizálása, a „keleti nyitás” is – ami kapu szerepet biztosított volna Magyarországnak az EU-ban, keleti irányban. Sajnos a 2022-ben eszkalálódott háború és Oroszország – pontosabban Európa 39 %-ának – a kizárása a kapcsolatokból megakasztotta ezt a reményteljes folyamatot.

A rendszerváltáskor, 1989-1990-ben a magyarok és az Antal kormány „átestek a ló túlsó oldalára,” olyan hévvel igyekeztek felszámolni a szovjet örökséget. A szovjet örökség nem csak a hazánkban 45 évig „ideiglenesen állomásozó” szovjet katonaság volt, hanem egy világviszonylatban is jelentős, kollektivizált, nagyüzemi mezőgazdaság, magas szintű élelmiszeripar, viszonylag olcsó energiaimport. És egy olyan felvevőpiac, amely minden mennyiségben átvette és átvette volna később is orosz és belső-ázsiai viszonylatban a magyar mezőgazdaság, állattenyésztés, valamint a magyar élelmiszeripar, a magyar gépipar és a magyar vegyipar, gyógyszeripar termékeit – minden mennyiségben. A magyarok azonban látványosan hátat fordítottak (immáron nem a szovjet, hanem) az orosz nagyhatalomnak, lenullázták a gazdasági kapcsolatok nagy részét az uniós elvárások jegyében. Privatizálták a földeket és az ipari termelést. A jól működő, világszínvonalú mezőgazdasági termelő szövetkezetek és állami gazdaságok helyett,

hogy részvénytársasággá alakultak volna, kárpótlási jegyekkel életképtelen kisüzemi termelők kezébe, vagy külföldi föld-spekulánsok kezébe kerültek; a kitűnő minőségű termőföldek nagy része parlagon maradt, s a magyar mezőgazdaság lelépett a világ mezőgazdasági színpadjáról, vele együtt az addig jól működő magyar élelmiszeripar. A szintén privatizált ipari termelés a volt kommunista igazgatók és pártemberek kezébe került; az új tulajdonosok eladták a nyugati, uniós versenytársaknak, akik bővítés és korszerűsítés helyett bezárták azokat, hiszen nekik csak a magyar piacra volt szükségük. A hirtelen megjelenő magas munkanélküliség mellett a magyar dolgozók a beérkező külföldi tulajdonú termelésbe és szolgáltatásba tudtak csak bekapcsolódni – bér munkásként. A magyarországi termelők a rendszerváltás után megpróbálták megfelelni az oroszoknál sokkal magasabb elvárásokkal és kisebb nyereséggel kecsegtető német, uniós, vagy éppen amerikai piacnak, ahol semmi esélyük nem volt. Az országban megtermelt profit legnagyobb része természetesen külföldre vándorol, ott költik el, ott fektetik be. Az országba érkező működő tőke infrastruktúrája viszont bent marad – szól az ellenérv. Igen ám, de ezek a tőke-áramlással, amely a munkabér és a közlekedés függvénye, amilyen gyorsan jöttek, ugyanolyan gyorsan ki is ürülhetnek, ha tőlünk keletebbre alacsonyabb munkabéreket találnak. Modern, de üres, kiadhatatlan irodaházakat és üzemcsarnokokat hagynak maguk után: holt tőkét.

A „keleti nyitás” jegyében nem csak Kína, hanem Oroszország is gazdasági célország lett Magyarországnak – sajnos 2022-ben a háború ezt is derékba töri. Az orosz kapcsolatokról szólva ki kell térni egy gondolat erejéig a sokat támadott Paks 2 atomerőmű orosz kooperációs bővítésére is, ami helyes döntés – a Szerző véleménye szerint. Az atomerőmű alternatívája nem a Magyarország energiaellátását egyszerű földrajzi okok miatt megoldani nem tudó, megújuló, szél-, víz- és napenergia-termelés, hanem a külföldi, drágább áram, vagy az elméleti nukleáris kockázatnál összehasonlíthatatlanul nagyobb, valós szennyezést okozó gáz-, olaj-, vagy széntüzelésű hőerőmű lehet. Ebben a változatban Magyarországnak nincsen más reális választási lehetősége, mint az atomerőmű. A nukleáris környezeti rizikó közlekedési hasonlata a repülőgép. A nukleáris erőmű egyáltalán nem szennyezi a környezetét a hőerőművekhez hasonlítva, és energiatermelése a legköltséghatékonyabb. Meghibásodása viszont halálos veszélyt jelent a környezetre. Ha nagy távolságra utazunk, repülőgépre ülünk. Ha vonattal, gépkocsival, hajóval mennénk, és baleset érne, a túlélési esélyünk megvan, félreránthatjuk a kormányt, fékezhetünk, kiugorhatunk, vagy éppen úszhatunk.¹⁷ Repülővel viszont a legkisebb baleset is a biztos halált jelenti. Mégis a repülőt, mégis az atomerőművet választjuk – költséghatékonyasága miatt. Senki sem fog tízszeres villanyszámlát fizetni, csakhogy például bioenergia, vagy geotermális erőműből kaphasson áramot.

Magyarország a XX. század mindkét világháborújában a „rövidebbet húzta,” rosszkor volt rossz helyen, mindig a vesztes szövetségben. A vesztes szövetséges a világ újrafelosztását követelő, és gyors gazdasági növekedésre képes, tehetséges Németország volt, aki Kelet-Európa és Ázsia felé tekintett, a nyugati hatalmak által „leárnýékolt” atlanti kijáratokból adódó geostratégiai helyzete miatt. Ezt a keleti expanziót megakadályozandó, a francia – angol szövetség mindkét alkalommal legyűrte a németeket – amerikai, sőt a II. világháborúban az amerikai mellett szovjet-orosz segítséggel. Mindkét esetben Magyarország volt – államterületét tekintve – a legnagyobb vesztes. 2015-ben újra a németek mellett (amennyiben az Európai Unió legerősebb gazdasági hatalma a német) áll Magyarország, s megint rosszkor, rossz helyen: éppen útjában

¹⁷ Úszhatunk? Egy utasszállító repülőgép kényszerleszállást hajt végre a Csendes-óceán felett. A kapitány részletesen elmagyarázza a pánik elkerülése érdekében, hogy leszállás után mi a teendő: a leszállás után az úszni tudó kedves utasaink gyülekezzenek a gép jobbszárnyán; az úszni nem tudó kedves utasaink üljenek a gép balszárnyára. Így is történik. Leszállás után így hangzik az utolsó instrukció a kapitánytól: a jobbszárnyon ülő kedves utasainkkal közöljük, hogy ha északi irányban úsznak, úgy 5 kilométerre egy szigetet fognak találni. A balszárnyon ülő kedves utasainknak pedig köszönjük, hogy minket választottak.

az orosz és a kínai kelet felé kacsintgató német gazdasági érdek ellen bevetett biológiai csodafegyvernek, a nyugat-balkáni migráns útvonalon. S miközben védjük a németeket, vagy ha szabad ezt kijelenteni, az európai kultúrát, megint a magyar kormány a „rossz fiú” az amerikai gazdasági érdeket képviselő, liberális nyugat-európai sajtó szemében. Ráadásul 2022-ben, amikor az oroszok megtámadták az ukránokat, megint rossz helyen vagyunk. Az uniós szankciópolitikában tengeri kikötő híján arra szorulnánk, hogy a gazdaságot megbénítva méregdrága amerikai palagázt hozzunk be. De nem tudni milyen módon. Ezért kénytelen a magyar kormány megint az uniós „rossz fiú” szerepében „véres” energiát behozni az ellenségtől.

Európa jövője Kelet-Európán, és a józan ész képviselő közép-európai V4-eken kívül sötétnek és önpusztítónak tűnik. A liberális politikusokat nem érdekli, hogy mi lesz az iszlamizálódó Európában például a nők sorsa? Nem szavazhatnak, nem kaphatnak jogosítványt, nem viselhetnek nadrágot, sem bikinit, nem mehetnek (férfi) orvoshoz, nem írhatnak alá semmilyen hivatalos iratot, nem mehetnek férfi rokon nélkül egyedül sehová? Természetesen az új (remélhetőleg csak Nyugat- és Észak-) Európában a nők ettől még lehetnek szépek – de okosak nem. Az iszlám európai térhódításával az antiszemitizmust is importálják az Unió vezetői: a zsidógyűlöletet immár nem a neonácik, hanem az iszlám vallású szélsőségesek szítják Európában.

*Hálátlan Nyugat-Európa
Düsseldorfi februári karnevál 2018: a migrációt elutasító lengyel és magyar
nemzetállami vezetők megbélyegzése*

Forrás: <http://kanadavilaga.com/2018/02/12/megkezdodott-farsangi-szezon-orban-kaczynskivel-vonult-fel-sarlo-kalapacsal-kezben/>

*Az új Európé
Az új Nyugat-, Észak- és Dél-Európa névadója immáron nem a föníciai Európé hercegnő,
Agenor király lánya, Poszeidón unokája, Zeusz kedvese és Minósz király anyja; de ő is szép.*
Forrás: internet.

O sancta simplicitas!

A migráció egyik teoretikus ellenszere a nemzetállamiság, amelyet szerencsére a jelenlegi magyar kormány a 2018. évi és a 2022. évi országgyűlési választások után egyaránt igen erős demokratikus felhatalmazással képvisel. A szerencsétlen körülmény az, hogy ebben a harmadik világháborús időben az Európai Unió politikai vezetése az amerikai gazdasági érdekek mentén politizál, s a liberális politika jegyében a szuverenista nemzetállamokat *persona non grata*-nak tekinti az Unión belül. Sajnos a magyar oktatási rendszerben a magyar identitástudat, a hazaszeretetre nevelés – amely a nemzetállami eszme alapja kellene, hogy legyen – nem tűnik sikerresnek akkor, mikor a felsőoktatásban tanuló diákok tömege is rendszeresen tüntet a magyarságot megőrizni akaró kormány választási sikere ellen. A diákok a magyar irodalmat, a magyar történelmet és Magyarország földrajzát ugyanúgy – „költséghatékonyan” – magolva tanulják meg a vizsgára, az érettségire, mint a kémiai, fizikai és matematikai képleteket, szabályokat. Néhány hónap, vagy év múlva el is felejtik ezeket a számukra immár hasznavehetetlen, semmitmondó „magyar” ismereteket is.¹⁸ O, sancta simplicitas, ó, szentegyűgyűség! – kiáltott fel a szegénység védelmében a katolikus vallást megreformálni kívánó cseh filozófus, Husz János, kivégzésekor, amikor már a máglyán állt egy oszlophoz kötözve, és meglátott egy szegény öregasszonyt, aki buzgón hozott még egy nyaláb rőzsét a máglyához. Ez a szállóige nem vonatkozik azokra a politikusokra, akik a nemzetállamiság ellen, és a migráció mellett törnek lándzsát, hiszen ők vagy olyanok, akik már legalább négy ciklus óta nem juthattak a „húsosfazék” közelébe, vagy amerikai gazdasági érdeket támogató szervezetek pénzelik őket. Vonatkozik azonban azokra, akik meggyőződésből migránspártiak, liberálisok, illetve a közhatalom autoritása ellen mindig lázadni kész, tudatlan fiatalok.¹⁹ A liberalizmusról Jókai Mór jegyezte meg – még a XIX. században –, hogy „csodálatos dolog, amely minden elképzelhető szabadságjog iránt nagyon fogékony, csak éppen a nemzeti szabadságjog iránt érzéketlen.” Sajnos a liberális szellem és felfogás jegyében az Unió politikai vezetése és a nemzetállam ellen tüntető fiatalság egy része az alábbi sorokat – ha ismernék – nem a hazaszeretetre, hanem valamely szégyellni való tetterre – például gyilkosságra – való buzditásként értelmeznék:

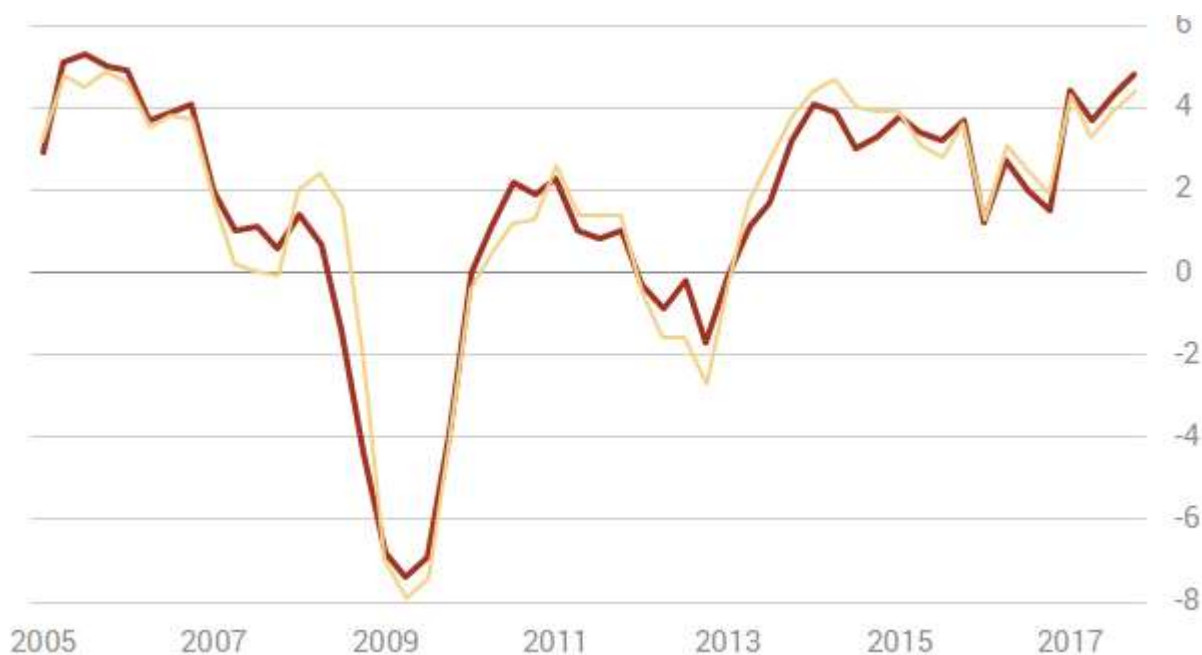
*Nem írom pennával,
Fekete téntával,
De szablyám élivel,
Ellenség vérivel,
Az én örök híremet. (Zrínyi Miklós)*

Hovatovább már a kézírást is idejétmúlt, haszontalan gyakorlatnak tartják, itt-ott állami szinten is az Unióban – egy tartósabb áramszünetig. Ami 2022 után immáron be is következhet.

¹⁸ Freund Tamás világhírű magyar agykutató azt kutatja, hogy a kreativitás építő kövei, az emlékképek milyen neurobiológiai folyamatok révén rögzülnek – vagy nem rögzülnek – az agykéregben. Rájött, hogy az információ megjegyzése a tudatalattiban működő szabályozó sejtektől függ (ezért hatástalan a tudatos magolás), amelyekre viszont egyedül az érzelmeknek és az érzelmekkel támogatott személyes (nem gépi) interaktivitásnak van ráhatása. Ezek között leghatékonyabb, a szerelem mellett, a nemzeti identitás által kiváltott érzelmek – vagyis a hazaszeretet, a szülőföldre, annak hagyományaira, értékeire vonatkozó információ. Magyarul: aki szereti a hazáját, az garantáltan kreatív személyiséggé válik.

¹⁹ A 2018. évi országgyűlési választási kampány során, egy TV riportban jegyezte meg egy fiatal ellenzékiek tömörítő párt elnöke: „Az a baj Magyarországon, hogy az államnak nincsen alternatívája” (sic!). Ugyanitt, az egyik ellenzéki miniszterelnök jelölt azt találta mondani, hogy ha ők jutnak hatalomra, olyan szabadság lesz az oktatásban, hogy „minden pedagógus abból a könyvből taníthat, amiből akar” (sic!).

A magyar egészségügy, a korrupció, és főleg a magyarországi bérszínvonal alacsony szintje is a magyar kormány elleni támadások fő vonalában állnak. A nemzetállam nem más, mint kívándorló ország – szól a kormányellenes narratíva. Magyarország a nemzetközi felmérések szerint, a bérszínvonalát tekintve, a korrupciós küszöb alatt helyezkedik el, ez tény. Az 1970-es években, amikor a pártelit egyes tagjait korrupciós ügyeik miatt elmarasztalta a kommunista pártvezetés, Hofi Géza az alábbi történetet mesélte el: „amikor Krisztus a kereszten volt, egyik jobb érzésű római katona el akarta hessegetni a Megváltó sebeire gyülekező legyeket, mire Jézus így szólt: hagyd, úgyis újak jönnek.”

Nincsenek csodák.

A magyar gazdaság „növekedése” az elmúlt, járvány előtti 12 évben – 7 és +5 százalék között mozgott. Egy, a mai németországi színvonalat elérő bérszínvonal növekedéshez hirtelen egy 60 %-os magyar GDP növekedésre lenne szükségünk, vagy 6 egymást követő évben 10 %-os GDP növekedésre – ami gazdasági lehetetlenség jelenleg Európában!

Forrás: KSH Portfólió

Ahhoz, hogy ebben az országban ne legyen korrupció, jobb legyen az egészségügy, a közoktatásban ne tengjen túl a bürokrácia, és mindenekelőtt ne kelljen kimenni Németországba dolgozni, a jelenlegi átlagos magyar bérszínvonalat legalább a háromszorosára kellene emelni. Ehhez pedig a jelenlegi – Európában a legmagasabbak közé számító – három, négy százalékos gazdasági növekedés helyett 60 százalékos növekedésre lenne szükség! Erre pedig sem egy nemzeti, sem egy liberális, sem egy jobboldali, sem egy baloldali, sem egy akármilyen kormány nem lehet, és nem lesz képes – sehol a világon! Azt is tudjuk pontosan, hogy kik a felelősek azért, hogy Magyarországon ma nem háromszor magasabb az átlagos bérszínvonal, és miért nem élünk úgy, ahogy a németek, a franciák és az angolok! Nyilván nem a mostani, vagy a rendszerváltás óta regnáló kormányok a felelősek, de még csak nem is a Kádár korszak; sőt, nem is Trianon, mi több, nem is a Mohácsi csatavesztés! Hát akkor ki?

A szultán üdvözetét küldi!

Volt idő, amikor Magyarország Európa legerősebb gazdasági és katonai hatalma volt, erősebb, mint Franciaország, mint Anglia, vagy mint a sok apró német állam. Nagyhatalomnak számított. Nemcsak az Árpád-korban, Szent László, Könyves Kálmán, vagy III. Béla uralkodása alatt, hanem az Anjou-ház idején, Nagy Lajos királyunk korában. Mátyás király volt az a tehetséges uralkodónk, aki tervei szerint német-római császárként szorította volna ki az iszlám térhódítást Európából, Konstantinápoly (Bizánc) visszafoglalásával. Az ő Magyarországa európai **nagyhatalom** volt, olyannyira, hogy a nagy király fényűző udvarában az elé kerülő török szultáni követ a csodálkozástól mindent feledve, csak annyit tudott kinyögni: „a szultán üdvözetét küldi.” Ha akkor Magyarország európai nagyhatalom marad, ma nem kellene Németországban háromszoros bérért munkát vállalnunk a lengyelekkel, románokkal, bolgárokkal, csehekkel, szlovákokkal, horvátokkal együtt! A bűnbakok azok a magyar főurak, a királynővel az élen, akik megmérgezték Mátyást, mert zsarnoknak tartották, mert megadóztatta őket, s mert úgy érezték, olyan uralkodó kell nekik, akinek „az üstökét a markukban tarthatják.” Meghalt Mátyás király, oda az igazság – tartja a népi mondás, s nem csak az igazság, de az európai magyar nagyhatalmi státusz is! A teljes magyar nagyhatalmi széthullás előtt a Mohácsi csatát is olyan főurak „késték le,” akik saját maguk szeretnék volna az ország kormányát a kezükbe venni, bármi áron, ha kell, éppen a hódító iszlám török segítségével. Hogy az országra ez milyen végzetes következményekkel járt – nem érdekelte őket! A padlóra került ország erején felül védte a végvárak vonalát: Thúry György, Gyulafi László, Nádasdy Ferenc, Huszár Péter, Losonczi István, Nyáry Lőrinc ... sajnos a mai diákoknak a felsőoktatásban – s ez oktatói tapasztalatból állítható –, már semmit sem mondanak ezek a nevek! Akár ma is időszerű lehetne Balassi Bálint búcsúja a végektől:

*Ó, én édes hazám, te jó Magyarország,
Ki kereszténységnek viseled paizsát,
Viselsz pogány vérrel festett éles szablyát,
Vitézlő iskola, immár Isten hozzád!*

A XVI. században – amíg a magyarok védték Nyugat-Európát az oszmán török expanziótól – az angolok és a franciák a világ gyarmatosításával olyan behozhatatlan tőkefelhalmozási előnyre tettek szert, amit az 1867-ben, a hadügy és külügy kivételével az osztrákoktól gazdasági függetlenséget nyert Magyar Királyság már nem tudott behozni. Hiába volt Európa legdinamikusabban fejlődő országa a „boldog békeidőkben” a Magyar Királyság, hiába hagyta le Budapest gazdasági fejlődése Rómáét és Madridét: az I. világháború – mint láttuk – megpecsételte a sorsunkat, Trianonnal.

Santayana spanyol író szerint „azok, akik nem ismerik a saját történelmüket, arra ítéltetnek, hogy megismételjék azt.” Ez különösen igaznak tűnik azon magyarokra, akik történelmi ismeretek és nemzeti identitástudatuk híján, a magyar nemzetállamot erősítő kormánypolitikát támadják. A kerítést, a keleti nyitás folytatását, az orosz – ukrán konfliktus békével történő lezárását. Nem csak manapság, hiszen már Kossuth is megmondta: „úgy látszik, hogy a magyarnak hiába írták a történelmet, nem okul semmin, még csak saját kárán sem.”

Jegyzet

A magyar példa az új, a III. világháborúban az európai ellenállásra: a híres francia író, **Renaud Camus**, az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsának elnökének levele Orbán Viktor miniszterelnöknek. Egy francia ismeri el, hogy Magyarország, amely sajnos ma már évszázadok óta csak

halvány árnyéka az egykori magyar nagyhatalomnak, még mindig képes talpra állni, és megpróbálni megvédeni Európát. Ahogy 1956-ban, és 1989-ben is; két olyan „ütést” vitt be a kommunista világrendszernek, hogy az elsőtől megrogyant, a másodiktól padlóra került.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Engedje meg, hogy azzal kezdjem: lelkes gratulációmát küldöm az országos választásokon elért fényes sikeréhez.

Gratulációmát még hangsúlyosabbá teszi az a csodálatos beszéd, amelyet március 15-én mondott el. Történelmi beszédnek fogják tekinteni. De már most is az, mivel az egyik legszebb és legerőteljesebb beszéd, ami valaha is elhangzott. Elmondott mindent, amit mi, az inváziónak, külföldi megszállásnak, etnikai előzónésnek kitett szerencsétlen, alávetett, védtelen nyugat-európaiak hallani szerettünk és akartunk volna. Az Ön szavainak hála, Európa legközepén Magyarország ismét az európai ellenállás élő erődítményévé válik.

Beszéde, helyzete és az elmúlt években vállalt állásfoglalásai, mint ahogyan azzal nyilvánvalóan tudatában van, hatalmas felelősséget ró Önre. Ön nem csak Magyarország miniszterelnöke, hanem a bátorság, a remény, valamint az ellenállás és az alávetettség egyértelmű visszatűrésének totális megtestesítője.

Én francia író vagyok, akit leginkább azért ismernek, mert megfogalmaztam a „Nagy Felcserélés” kifejezést, amelyet nagy örömmre Ön a beszédjeiben nemrégiben használt. Elnöke és társalapítója is vagyok az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsának, ami mindazok uniója, azon pártok, mozgalmak vezetőinek, legfontosabb véleményformálóknak, politikai és kulturális közéleti szereplőknek, művészeknek, értelmiségieknek a jövőbeni szövetsége, akik elkötelezve érzik magukat, hogy harcba szálljanak Európa őslakosainak lerohanása és elpusztítása ellen.

E Tanács nemzeti, mivel úgy gondoljuk, az invázió, gyarmatosítás és etnikai felcserélés mai drámája európai probléma, a közös kultúra ügye az egész kontinens számára; élet és halál kérdése az európai civilizációnak, azaz egy olyan nagy európai válságról van szó, melynek csak európai megoldása lehet. Egyetlen ország sem fogja tudni csak önmagát megmenteni.

A magyarok nagyon szerencsések, hogy megmagyarázzák nekik a „Nagy Felcserélés” szavait. Nekünk, nyugat-európaiaknak ez évek óta napi látvány, napi tapasztalat és napi szenvedés. Az Ön népe az Ön nagy bölcsessége és hazafias érzése miatt ezt a rémálmot elkerüli. Éppen ez az oka, hogy Önt mintaképnek tekintjük és Magyarországot zászlóvivőnek.

Nekünk segítségre van szükségünk. Az Ön segítségét kérem. Ezt téve pontosan tudatában vagyok annak, hogy mi, nyugat-európaiak kérjük Önöket, közép- és kelet-európaiakat arra a segítségre, amit nem kaptak meg tőlünk, amikor Önök voltak Európa megszállt része, amelyet lerohantak, megaláztak és elfoglaltak. A szabad Európa oldalt cserélt – az olyan embereknek köszönhetően, mint Ön.

Hamarosan látni fogja, hogy a nyugat-európaiak menekülteként, csapatostul rohannak majd Keletre. Ez már meg is indult.

... engedje meg, hogy legnagyobb csodálatomnak adjak hangot Ön iránt.
Renaud Camus

(Lovas István fordítása a Magyar Időkben jelent meg 2018. április 20-án.)

Irodalom

- Csizmadia N. 2021. Digitális konnektivitás és digitális selyemút. In: Patai M. – Horváth M. (szerk.) Eurázsia kora. Magyar Nemzeti Bank ISBN 978-615-5318-52-8 Budapest pp 155-186
- Csizmadia N. 2022a. Geofúzió – térszerkezet és geopolitika. In: Baksay G. – Matolcsy Gy. – Virág B. (szerk.) Új, fenntartható közgazdaságtan, globális vitairat. Magyar Nemzeti Bank ISBN 978-615-5318-51-1 Budapest pp 241-250.
- Csizmadia N. 2022b. Geofúzió – hosszútávú fenntartható eurázsiai világrend hajnalán (megjelenés alatt)
- Friedman, G. 2015. A következő évtized. New Wave Media. ISBN 9789631224429 Budapest 264 p.
- Matolcsy Gy. 2022. On the Edge of Times – The Return of the 1940s and the 1970s. Pallas Athéné Könyvkiadó ISBN 978-963-573-160-2 Budapest 184 p.
- Matolcsy Gy. 2020. Amerikai birodalom vs. európai álom – az Euró kudarca. Pallas Athéné Könyvkiadó. ISBN 978-615-5884-67-2 Budapest 400 p.